

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 158/18

U Luxembourggu 18. listopada 2018.

Presuda u predmetu C-149/17
Bastei Lübbe GmbH & Co. KG/Michael Strotzer

Vlasnik internetskog priključka preko kojeg su počinjene povrede autorskog prava dijeljenjem datoteka ne može se osloboditi svoje odgovornosti samo tako da imenuje člana obitelji koji je imao mogućnost pristupa tom priključku

Nositelji prava moraju imati na raspolaganju neki oblik djelotvornog pravnog lijeka ili načine koji omogućuju da nadležna pravosudna tijela nalože dostavljanje potrebnih informacija

Njemačka izdavačka kuća Bastei Lübbe pred Landgerichtom München I (Zemaljski sud u Münchenu I) od Michaela Strotzera traži novčanu naknadu štete jer je zvučna knjiga na kojoj ta kuća ima autorska i srodna prava bila podijeljena, radi preuzimanja, s neograničenim brojem korisnika jedne internetske mreže za razmjenu (*peer-to-peer*) preko internetskog priključka čiji je vlasnik M. Strotzer.

M. Strotzer poriče da je on sam povrijedio autorska prava. Pritom tvrdi da su njegovi roditelji, koji žive u istoj kući, također imali pristup tom priključku, ali ne navodi više informacija o tome kako i kada su njegovi roditelji koristili navedeni priključak. Landgericht München I navodi da iz sudske prakse Bundesgerichtshofa (Savezni vrhovni sud, Njemačka) proizlazi da je, imajući u vidu temeljno pravo na zaštitu obiteljskog života, takva obrana u njemačkom pravu dovoljna da bi se isključila odgovornost vlasnika internetskog priključka¹.

Landgericht München I u tom kontekstu od Suda traži tumačenje odredbi prava Unije o zaštiti prava intelektualnog vlasništva².

Sud je u današnjoj presudi odgovorio da se **pravu Unije protivi nacionalno zakonodavstvo (poput onog o kojem je ovdje riječ, kako ga tumači nadležni nacionalni sud) na temelju kojeg vlasnik internetskog priključka, preko kojeg su počinjene povrede autorskih prava dijeljenjem datoteka, ne može biti odgovoran ako je imenovao člana svoje obitelji koji je imao mogućnost pristupa tom priključku, ali pritom nije iznio više detalja o tome kako i kada je član obitelji koristio navedeni priključak.**

Sud smatra da treba pronaći pravednu ravnotežu između različitih temeljnih prava, to jest, s jedne strane, prava na djelotvoran pravni lijek i prava intelektualnog vlasništva i, s druge strane, prava na poštovanje privatnog i obiteljskog života.

¹ Landgericht s tim u vezi pojašnjava da se predmnijeva da je vlasnik internetskog priključka preko kojeg je počinjena povreda autorskih prava počinitelj te povrede ako je točno identificiran preko njegove IP adrese i ako nijedna druga osoba nije imala mogućnost pristupa tom priključku u trenutku kad se povreda dogodila. Međutim, ta predmnijeva može biti oborena u slučaju ako su druge osobe imale mogućnost pristupa tom priključku. Nadalje, ako je član obitelji tog vlasnika imao takvu mogućnost, vlasnik se može osloboditi odgovornosti, uzimajući u obzir temeljno pravo na zaštitu obiteljskog života, na način da samo imenuje člana obitelji, pri čemu nije dužan dati dodatne informacije o tome kako i kada je taj član njegove obitelji koristio internetski priključak.

² Direktiva 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu (SL 2001., L 167, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.) i Direktiva 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva (SL 2004., L 157, str. 45.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 74.)

Takva ravnoteža ne postoji u slučaju kad se priznaje gotovo apsolutna zaštita članovima obitelji vlasnika internetskog priključka preko kojega su počinjene povrede autorskih prava dijeljenjem datoteka.

Naime, ako nacionalni sud koji odlučuje o tužbi za utvrđivanje odgovornosti ne može na zahtjev predlagatelja tražiti dokaze o članovima obitelji suprotne stranke, to znači da postaje nemoguće utvrđivanje navodne povrede autorskih prava i identificiranje njezina počinitelja, što slijedom toga dovodi do bitne povrede temeljnog prava na djelotvoran pravni lijek i temeljnog prava na intelektualno vlasništvo koja uživa nositelj autorskih prava.

Međutim, drugačije bi bilo kad bi, u cilju izbjegavanja zadiranja u obiteljski život koje se smatra nedopustivim, nositelji prava mogli raspolagati nekim drugim oblikom djelotvornog pravnog lijeka, primjerice tako što bi se u tom slučaju shodno tome mogla utvrditi građanskopravna odgovornost vlasnika predmetnog internetskog priključka.

Nadalje, u krajnjem je slučaju na Landgerichtu München I da provjeri postoje li u dotičnom unutarnjem pravu eventualno drugi načini, postupci i pravna sredstva koji bi nadležnim nacionalnim tijelima omogućavali da nalože dostavljanje potrebnih informacija na temelju kojih bi se mogla utvrditi, u okolnostima poput onih u konkretnom slučaju, povreda autorskih prava te identificirati njezin počinitelj.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Nancho Nanchev ☎ (+352) 4303 4293

Snimke s objave presude nalaze se na „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106